

**БОРЦЯМ
ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ
ВСІХ ЧАСІВ
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ**

**Франц Пірнач
та формація «Рок-Ціп-Клуня-Бенд»**

Франц Пірнач та формація "Рок-Ціп-Клуня-Бенд"

*(дипломанти першого фестивалю «Червона рута»
в місті Чернівці 1989)*

До вашої уваги пропонується музичний матеріал, який більше ніж тридцять років пролежав у шухляді.

Послухавши друзів, які весь цей час наголошували на тому, що цей доробок треба випустити у світ для його самостійного життя, а також усвідомлюючи, що цей матеріал стає актуальніший з кожним роком, хоча після розпаду радянської імперії мало би бути навпаки, а також з огляду на сучасні події: Помаранчева революція, Революція гідності, розв'язана Росією війна та окупація нею частини території України, а також події в самій Україні — спонукали дістати частину цього матеріалу з шухляди і випустити в світ, проявивши і таким чином свою громадянську позицію.

Отже...

СЛУХАТИ КАТЕГОРИЧНО НЕ РЕКОМЕНДУЄТЬСЯ:

- п'ятій колоні;
- малоросам, які складаються з «хохлів і чухраїнців» (це така верства в Україні і не в Україні сущих людей чоловічої і жіночої статі, що не мають власної гідності);
- хлопцям, які були президентами, але, на жаль, так і не стали українськими;
- дивним людям «родом із Конча-Заспи», які чомусь називають себе елітою (напевне не знають, що це слово значить, або із самооцінкою у цього панства не все гаразд);
- а також різного роду «гнучкошиєнковим».

Панове,

вам доля дарувала фантастичну можливість зробити для свого народу і для своєї країни щось «гарне, добре і вічне», увійти в історію державотворцями або просто хорошими людьми, які, закотивши рукави, працювали на благо людей і держави, а ви цей шанс бездарно змарнували і замість того, щоб розбудувати цю країну, ви її нещадно розграбовуєте і розкрадаєте протягом ось уже більш як чверть століття.

Придворні історики понаписують багато книжок про те, якими ви були державними мужами, як важко і непросто вам було приймати державні рішення (так було завжди), але крім цих істориків, які говорили, що і Нестор Іванович не герой, і Петлюра, а Бандера – тим більше, є ще така річ, як пам'ять народу, і в цій пам'яті, в пам'яті таких простих українців, як я, ви залишитесь назавжди не державотворцями, не політиками і навіть не політиканами. У пам'яті народу ви назавжди залишитесь політичними засранцями.

А тепер про головне.

Крадене ніколи не приносило щастя ні тим, хто крав, ні їхнім дітям, внукам, правнукам і так часом аж до сьомого коліна. Це аксіома, бо Бог сказав: «Не вкрадь», а Бог не буває упослідженим. Він завжди виконує те, що обіцяє і воздає кожному по заслuzі.

Я це кажу не для того, щоб ви почувши це вжахнулись і розкаялись. Це, звичайно, було б

добре, але мені здається, що не почувте, а як почувте, то, швидше за все, посмієтеся з мене нерозумного.

А отже я ще кажу, панове, бо хтось має це сказати перед лицем Бога і кожен, хто почує або прочитає — буде свідком перед Його лицем.

Інколи треба, щоб хтось сказав слово перед Богом, аби розпочався процес. В даному випадку процес воздаяння за діла, які творились аж донині.

Я на сто відсотків впевнений, що тепер почнеться роздача «калачів» від Бога за діяння кожного.

Чому впевнений у цьому, та ще й на сто відсотків? Тому що Він завжди виконує те, що обіцяє, Він не буває упослідженим. А відтак, панове, чекайте на «калачі», на ті, що ми з вами заслужили, і будьте здорові.

Франц Пірнач

1. Душа із Неба зіркою позначена
2. Стоїть явір над водою
3. Думка
4. Чорна рілля ізорана
5. Монархи
6. У всякого своя доля*
7. Чоловіче мій запрягай коня
8. Кругом неправда і неволя. Отче Наш
9. Є тисячі доріг*
10. Маски
11. Нехай підждуть невідкладні справи
12. Осінній день
13. Відмикаю світанок
14. А ми з тобою Ненько Україно
15. Я не останній з могікан*

** - пісні були виконані на першому фестивалі «Червона рута» в місті Чернівці*

Душа із Неба зіркою познаена

Душа із Неба зіркою позначена,
Народе наш, для тебе ми
призначені,
Призначені на долю твою й вроду,
І на твою незайману свободу.

Ця воля, з чого проросла вона?
Із Батьківського щедрого зерна,
Із каплі крові, з чистої сльози,
З весняної блакитної грози.

Моя земля — зірниця у світах,
Така глибока дума Кобзарєва,
Прищеплена на наш Чумацький
Шлях,
Галузкою із Батьківського Древа.

Алла Кох

Стоїть явір над водою

Стоїть явір над водою,
В воду похилився;
На козака пригодонька:
Козак зажурився.

Не хилися, явороньку,
Ще ти зелененький!
Не журися, козаченьку,
Ще ти молоденький!

Не рад явір хилитися –
Вода корінь мие;
Не рад козак журитися –
Так серденько ние!

Десь поїхав з України
Козак молоденький –
Оріхове сіделечко
І кінь вороненький.

Ой поїхав на чужину
Та там і загинув,
Свою рідну Україну
Навіки покинув.

Звелів собі насипати
Високу могилу,
Звелів собі посадити
Червону калину.

“Будуть пташки прилітати
Калиноньку їсти,
Будуть мені приносити
З України вісті!”

*Слова Семена
Гулака-Артемовського
Музика народна*

Думка

Тече вода в синє море,
Та не витікає,
Шука козак свою долю,
А долі немає.
Пішов козак світ за очі;
Грає синє море,
Грає серце козацькеє,
А думка говорить:
«Куди ти йдеш, не
спитавшись?
На кого покинув
Батька, неньку
старенькую,
Молоду дівчину?»

На чужині не ті люде —
Тяжко з ними жити!
Ні з ким буде поплакати,
Ні поговорити».
Сидить козак на тім боці,
Грає синє море.
Думав, доля зустрінеться —
Спіткалося горе.
А журавлі летять собі
Додому ключами.
Плаче козак — шляхи биті
Заросли тернами.

*Тарас Шевченко
муз. Франц Пірнач*

Чорна рілля ізорана

Чорна рілля ізорана,
гей, гей!

Чорна рілля ізорана,
Ще й кулями засіяна,
гей, гей!

Ще й кулями засіяна.

Білим тілом зволочена,
гей, гей!

Білим тілом зволочена,
Ще й кров'ю сполощена,
гей, гей!

Ще й кров'ю сполощена.

Лежить козак на купині,
гей, гей!

Лежить козак на купині,
Китайкою личко вкрите,
Китайкою личко вкрите.

Нема кому помолитись,
гей, гей!

Нема кому помолитись,
Ще й свічку запалити,
гей, гей,

Нема кому затужити...

Козацька баллада

Монархи

Диктатори, королі,
імператори,
Мліючи в димі хвальби,
Роззявляли пащі, мов
кратери,
І гукали:
— Ми – символ доби.
— Хто не з нами, той
проти Бога.
— Хто не з нами, той
проти всіх.
І сипались лаври убогі
До кущих кривавих ніг.
Нікчемна, продажна
челядь,
Банда кривляк для втіх,
Щоб мати що повечерять,
Годувала холуйством їх.

Ідоли облинені,
обціловані
Ішли величаві в своїй ході.
А поруч вставали
некороновані
Корифеї і справжні вожді.
Вставали Коперники і
Джорджоне,
Шевченко підводив
могутнє чоло,
І біля вічного їхнього
трону
Лакузи жодного не було.
Бо щире, високе небо
Не підмалюєш квачем,
Бо величі справжній не
треба
Спиратись на плечі
нікчем.

Василь Симоненко

У всякого своя доля

вступ до поеми «Сон»

У всякого своя доля
І свій шлях широкий:
Той мурує, той руйнує,
Той неситим оком
За край світа зазирає,
Чи нема країни,
Щоб загарбать і з собою
Взять у домовину.
Той тузами обирає
Свата в його хаті,
А той нишком у куточку
Гострить ніж на брата.
А той, тихий та тверезий,
Богобоязливий,
Як кішечка, підкрадеться,
Вижде нещасливий
У тебе час та й запустить
Пазурі в печінки,
І не благай: не вимолять
Ні діти, ні жінка.
А той, щедрий та
розкошний,
Все храми мурує;
Та отечество так любить,
Так за ним бідкує,

Так із його, сердешного,
Кров, як воду, точить!..
А братія мовчить собі,
Витріщивши очі!
Як ягнята; "Нехай,— каже,
Може, так і треба".
Так і треба! бо немає
Господа на небі!
А ви в ярмі падаєте
Та якогось раю
На тім світі благаєте?
Немає! немає!
Шкода й праці.
Схаменіться:
Усі на сім світі —
І царята і старчата —
Адамові діти.
І той... і той... а що ж то я?!
Ось що, добрі люди:
Я гуляю, бенкетую
В неділю і в будень.
А вам нудно! жалкуєте!
Єй-богу, не чую,
І не кричіть! Я свою п'ю,
А не кров людськую!

*Тарас Шевченко
муз. Франц Пірнач*

Чоловіче мій запрягай коня

Чоловіче мій, запрягай коня!
Це не кінь, а змій, – миготить стерня.

Доберемося за три години
за стонадцять верст до родинки.

Чуєш, роде мій, мій ріднесенький,
хоч би вийшов хто хоч однесенький!

Що ж це двері всі позамикані?
Чи приїхали ж ми некликані?

Ой ти ж роде мій, роде, родоньку!
Чом бур'ян пішов по городоньку?

Роботящий мій з діда-прадіда!
Двір занедбаний, Боже праведний!

Дев'ять день душа ще пручається,
а тепер вже десь призвичаїться.

Ту морквиночку, тую ж квітоньку
не прополеш із того світоньку...

Люди згадують. Ми навідались.
От ми, родоньку, й перевідались.

Ліна Костенко

муз. Франц Пірнач

Кругом неправда і неволя...

уривок із поеми «Єретик»

Кругом неправда і неволя,
Народ замучений
мовчить.

І на апостольським
престолі
Чернець годований
сидить.

Людською кровію шинкує
І Рай у найми оддає!
Небесний Царю! Суд Твій
всує,
І всує царствіє Твоє.
Розбойники, людоїди
Правду побороти,
Осміяли Твою славу,

І силу, і волю.
Земля плаче у кайданах,
Як за дітьми мати.
Нема кому розкувати,
Одностайне стати
За Євангеліє правди,
За темнії люде!
Нема кому! Боже! Боже!
Чи то ж і не буде?

*Тарас Шевченко
муз. Франц Пірнач*

Отче Наш

Отче наш!
Що еси на небесах!
Нехай святиться ім'я Твоє!
Нехай прийде царство Твоє!
Нехай буде воля Твоя!
Як на небі, так і на землі.

Хліб наш насущний дай нам
сьогодні;
і прости нам провини наші,
як і ми прощаємо винуватцям
нашим;
і не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.

Бо Твоє є царство, і сила, і слава,
Отця, і Сина, і Святого Духа,
нині і повсякчас, і на віки вічні.
Амінь.

Ісус Христос

Є тисячі доріг, мільйони вузьких стежинок...

Є тисячі доріг, мільйони
вузьких стежинок,
Є тисячі ланів, але один
лиш мій.
І що мені робить, коли
малий зажинок
Судилося почать на ниві
нерясній?

Чи викинути серп і йти
байдикувати,
Чи долю проклясти за
лютий недорід
І до сусід пристать
наймитувати
За пару постолів і шкварку
на обід?

Коли б я міг забуть убоге
рідне поле,
За шмат ції землі мені б
усе дали...
До того ж і стерня ніколи
ніг не коле
Тим, хто взува холуйські
постоли.

Та мушу я іти на ріде поле
босим,
І мучити себе й ледачого
серпа,
І падати з утоми на
покоси,
І спать, обнявши власного
снопа.

Бо нива це — моя! Тут я
почну зажинок,
Бо кращий урожай не жде
мене ніде,
Бо тисяча доріг, мільйон
вузьких стежинок
Мене на ниву батьківську
веде...

*Василь Симоненко
муз. Франц Пірнач*

Маски

У ніч новорічну дзеркала
повсюди,
А в них – маски, маски.
Де ж то ділись люди?
Мені блазень зліва
нашіптує нудно:
“Носити обличчя сьогодні
не модно”

Мені блазень зліва,
Мені маска справа:
“Носити обличчя не маєш
ти права”,
Ви плюньте на моду,
Ви скиньте машкари,
Ви власні обличчя носіть,
наче чари!

Мода, мода, мода, мода...
Чи ж не диво?
На все, що в житті ти
вважаєш важливим.
Ти в світ віртуальний
пірнаєш сміливо.
А власне обличчя ховаєш
гідливо.

Ви вітер в обличчя
стрічайте сміливо,
Ви моду на маски
здавайте
в архіви.
Ви плюньте на моду,
Ви скиньте машкари,
Ви власні обличчя носіть,
наче чари!

*Любов Брушнівська
муз. Франц Пірнач*

Нехай подождуть невідкладні справи

Нехай подождуть
невідкладні справи.
Я надивлюсь на сонце
і на трави.
Наговорюся з добрими
людьми.
Не час минає, а минаєм ми.
А ми минаєм...
ми минаєм... так-то...
А час — це тільки
відбивання такту.
Тік-так, тік-так... і в цьому
вся трагічність.
Час — не хвилини, час —
віки і вічність.

А день, і ніч, і звечора
до рання —
це тільки віхи цього
промінання.
Це тільки мить, уривочок,
фрагмент.
Остання нота ще бринить
в повітрі, -
дивися: Час, великий
диригент,
перегортає ноти на
пюпітрі.

Ліна Костенко
муз. Франц Пірнач

Осінній день

Осінній день березами
почавсь.
Різьбить печаль свої
дереворити.
Я думаю про тебе весь мій
час.
Але про це не треба
говорити.

Ти прийдеш знов. Ми
будемо на "ви".
Чи ж неповторне можна
повторити?
В моїх очах свій сум
перепливи.
Але про це не треба
говорити.

Хай буде так, як я собі
велю.
Свій будень серця будемо
творити.
Я Вас люблю, о як я Вас
люблю!
Але про це не треба
говорити.

Ліна Костенко
муз. Франц Пірнач

Відмикаю світанок скрипічним ключем

Відмикаю світанок
скрипічним ключем.
Чорна ніч інкрустована
ніжністю.
Горизонт піднімає
багряним плечем
день —
як нотну сторінку вічності.
Що сьогодні?

Який веселий фрагмент
із моєї шаленої долі?
Усміхається правда очима
легенд
і свобода — очима неволі.

Любов неповторна —
моя валторна.
Шляхи прощальні —
перша скрипка печалі.
А в сірі будні
буду бити, як в бубни.
Дуже мені легко. Дуже
мені трудно.

Еволюція гусячих пер.
Філософій забрюханий
німб.
Слово — прізвище думки
тепер,
а частіше — її псевдонім.

Так чого ж я шукаю і чим я
жива?!
Велемовний світ,
велелюдний.
Ви поезія, вірші?
Чи тільки слова?
У майбутнього слух
абсолютний

Ліна Костенко
муз. Франц Пірнач

А ми з тобою, ненько Україно

А ми з тобою, ненько
Україно
До вогняного доросли
Меча.
Молім Архистратига
Михаїла
Запалена во Храмі вже
свіча.

Не думаєм про себе і не
дбаєм
Усі думки — то Хрестна
Твоя путь.
Сьогодні всі стежки у
нашій краї
Під Меч Архистратига нас
ведуть.

І молитесь за нас Святее
Братство
Бо вже вогонь тече нам
між крильми.
Нас тричі спокушатиме
лукавий,
Та, грішні, не спокусимося
ми.

І так розвиднілася нам
дорога
Питаємо себе: "Куди ми
їдем?"
Та ж кожен шлях — це
завжди Шлях до Бога
Ми з Україною його
прийдем.

Алла Кох

Я не останній з могікан

Казав мені один ханжа,
Що наша мова геть відстала,
Що краще йшла б мені чужа,
Коли б її я вивчив змалу.

Що весь мій поетичний
план
Спинитись може напівході,
Що я — останній з могікан,
Що Україна вже не в моді.

Гей, проповіднику! Стривай!
Твої слова — старезна ряса.
Я не піду в твій тихий рай,
Я — правнук гнівного
Тараса.

Як Прометей не вмер від
ран,
Не вмер і мова — наша
зроду.
Я не останній з могікан,
Я — син великого народу!

Василь Діденко
муз. Франц Пірнач

Учасники формації «Рок-Ціп-Клуня-Бенд»:

**Франц
Пірнач**
гітара, вокал

**Валерій
Мілевський**
бас гітара

**Вячеслав
Можаровський**
барабани

**Леся
Пірнач**
клавішні інструменти

**Петро
Широкоступ**
вокал

**Анатолій
Свінціцький**
барабани

**Людмила
Пірнач**
*аранжування,
клавішні інструменти*

Запис, звук — Людмила Пірнач
В оформленні використані
роботи художника Юрія Нікітіна
Дизайн — Віталій Бохенок

**Запис зроблено
на студії «Клуня»
2019 рік**

**«Дякую усім, хто спонукав і допомагав
вийти цьому альбому в світ!»**